

Sygn. akt II KK 120/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 maja 2022 r.,

sprawy J. K. D., R. L.

skazanych z art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in. oraz Z. G., K. M. i M. W.

skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt XVIII K (...)

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;

II. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. J. (Kancelaria Adwokacka w W.) i r.pr. P. H. (Kancelaria Radcy Prawnego w W.) po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym podatek VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji;

**III. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 19 czerwca 2018 r., sygn. akt XVIII K (...) uznał, m. in.:

- R. L. za winnego popełniania czynu opisanego w pkt. XLIII części wstępnej wyroku, tj. art. 53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł (pkt XLIV);

- Z. G. za winnego:

1. popełnienia czynów opisanych w pkt. LVII i LVIII polegających na tym, że w okresie od 2004 r. - przed dniem 23 września 2004 r. do połowy lipca 2007 r. w W., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w realizacji z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości ponad 20 kilogramów łącznie oraz środków odurzających w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 2 kilogramy łącznie oraz marihuany w ilości 200 gram w ten sposób, że nabywał i zbywał w/w narkotyki, i tak:

- w 2004 r., przed dniem 23 września 2004 r. i miejscu jak wyżej wielokrotnie, w krótkich odstępach czasowych zbywał M. W. w celu dalszej dystrybucji substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilościach od 1-6 kilogramów przy jednorazowej transakcji i nie mniej niż 20 kilogramów łącznie, otrzymując za sprzedawaną amfetaminę kwotę w wysokości 1250 USD za kilogram, który to narkotyk następnie M. W. wprowadzał do dalszego obrotu zbywając z zyskiem ustalonym i nieustalonym dilerom narkotykowym,

- w nieustalonych bliżej dniach przed dniem 23 września w 2004 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w realizacji z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z A. N. ps. N. wielokrotnie, w krótkich, bliżej nieustalonych odstępach czasu nabywał w celu dalszej dystrybucji od M. W. środek odurzający w postaci kokainy w ilości po 100 gram podczas jednorazowej transakcji i nie mniejszej niż 2 kilogramy łącznie,

- w nieustalonych bliżej dniach w okresie pomiędzy 23 września 2004 r. a połową lipca 2007 r. przebywając w Oddziale Zewnętrznym ZK w W. przy ul. K. w W.,

działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w realizacji z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z A., N. ps. N. oraz nieustalonym mężczyzną kilkakrotnie nabywał w celu dalszej dystrybucji od M. W. środki odurzające w postaci marihuany w ilościach po 50 - 100 gram podczas jednorazowej transakcji i nie mniejszej niż 200 gram łącznie oraz substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w ilościach po 50 - 100 gram w czasie jednorazowej transakcji i około 200 gram łącznie, po czym zbywał w/w narkotyki nieustalonym osobom przebywającym w zakładzie karnym, przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za ten czyn Sąd Okręgowy wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł oraz karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XLVI); także

1. popełnienia czynu opisanego w pkt. LIX części wstępnej wyroku czynu przy czym czyn ten zakwalifikował z art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 21 lipca 2006 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wymierzył mu grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł oraz karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XLVII);

Na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego Z. G. jednostkowe kary grzywny i kary pozbawienia wolności wymierzając karę łączną grzywny w liczbie 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł oraz karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XLVIII). Na mocy art. 45 § 1 kk orzekł od oskarżonego Z. G. na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej wynikającej z osiągnięcia korzyści majątkowej z popełnionego przestępstwa opisanego w akcie oskarżenia w pkt. LVII ppkt. 1 w kwocie 31.666 zł (pkt XLIX).

Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji obrońców również tych oskarżonych, wyrokiem z 9 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa (...):

- w stosunku do R. L. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że w pkt. XLIV uzupełnił podstawę prawną skazania na karę grzywny o art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., ustalając że podstawę prawną skazania stanowią przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2020 r. W pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego utrzymał w mocy (pkt 21);

- w stosunku do Z. G. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że

2. w pkt. (XLVII) LXII w jego opisie nazwiska A. N., D. P. i J. D. zastąpił określeniami „innymi ustalonymi osobami” a nadto uzupełnił podstawę prawną skazania na karę grzywny o art. 33 § 1 i 3 k.k.;
3. w pkt. (XLVI) LXI w jego opisie nazwisko A. N. zastąpił sformułowaniem „ustaloną osobą” oraz uzupełnił podstawę prawną skazania na karę grzywny o art. 33 § 1 i 3 k.k. przyjmując brzmienie przepisów stanowiących podstawę skazania za ten czyn i podstawę prawną kary łącznej orzeczonej w pkt. (XLVIII) LXIII na dzień 7 czerwca 2010 r. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 24).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiedli obrońcy, m. in. tych skazanych.

Obrońca R. L. zaskarżając to orzeczenie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. 21 zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na treść wyroku, tj. art 5, 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na powieleniu stanowiska Sądu I instancji który, dokonał nieuprawnionych ustaleń wbrew zeznaniom świadka M. W. w sytuacji, gdy całe oskarżenie w zakresie zarzutu stawianego R. L. opierało się na tym jednym dowodzie, który to świadek wskazuje, iż w ciągu 2 dni wytracono łącznie 26 kg amfetaminy, a potwierdzeniem jego zeznań mają być inne dowody, wbrew twierdzeniu obu Sądów, nie jest ani opinia biegłej A. D. pisemna ani ustna, z której nie wynika, aby produkcja owa miała miejsce bowiem żadnych faktycznych śladów amfetaminy nie znaleziono w

owym lokalu, zaś biegła twierdzi iż wytrącenia 26 kg amfetaminy można dokonać „teoretycznie” w ciągu godziny;

2. rażąco naruszenie przepisów prawa procesowego, a mających istotny wpływ treść wyroku, a mianowicie art 5, 7, art 193 § 1 k.p.k., art 201 k.p.k. poprzez powielenie stanowiska Sądu Okręgowego, że opinia biegłej A. D. jest dowodem pełnym i nie budzącym wątpliwości w sytuacji, gdy w istocie została ona wydana w oparciu jedynie o „teoretyczne” poglądy biegłej w zakresie ilości substancji, okresu w jakim można ją wytworzyć, a zarazem opinia ta nie spełnia warunków i opinii pełnej, jasnej i rzetelnej bowiem biegła o całym procesie mówi w ramach teoretycznych możliwości, a nie faktycznych;
3. rażąco naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka poprzez skrótowe a tym samym nierzetelne rozpoznanie wniesionych apelacji w istocie sprowadzających się do wypełnienia formularza uzasadnienia bez wskazania pełnej argumentacji i procesów wnioskowania w oparciu o cały materiał dowodowy zebrany w sprawie i dokonania kompleksowej oceny wyroku i argumentacji podniesionej w uzasadnieniu wyroku co nie zagwarantowało prawa do rzetelnego procesu odwoławczego;
4. rażąco naruszenie przepisów prawa procesowego art. 424 § 2 k.p.k. poprzez nieodniesienie się w treści uzasadnienia wyroku do zindywidualizowanych okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary wymierzonej względem oskarżonego R. L. a przyjęcie, iż zabezpieczony w mieszkaniu R. L. susz roślinny miałby potwierdzać zasadność skazania za stawiany zarzut.

Wskazując na te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, jak również poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca Z. G. we wniesionej kasacji podniósł zarzuty rażącego naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stanowiący bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., polegającą na utrzymaniu przez Sąd Apelacyjny w mocy wyroku Sądu Okręgowego w W. w zakresie czynu z pkt LIX aktu oskarżenia (pkt XLVII wyroku Sądu Okręgowego), podczas gdy Sąd Apelacyjny, niezależnie od granic zaskarżenia, zobowiązany był wyrok Sądu I instancji w tym zakresie uchylić i umorzyć postępowanie, albowiem oskarżony Z. G. został już uprzednio skazany przez Sąd Okręgowy w S. II Wydział Karny wyrokiem z dnia 6 grudnia 2005 roku (sygn. II K (...)) za czyn z art. 53 ust. 3 w zb. z art. 61 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od daty bliżej nieustalonej w czerwcu 2004 r. do 23 września 2004 r., polegający na wytworzeniu wspólnie i w porozumieniu m.in. A. N. w ramach ustalonego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy, znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 8,4 kg siarczanu amfetaminy, nabywając i przechowując niezbędne do tej produkcji prekursorzy, zaś w kontekście opisu (ustaleń faktycznych dotyczących) czynu z pkt LIX aktu oskarżenia nie budzi wątpliwości, iż czyn ten tj., nabycie BMK, jest czynem współukaranym uprzednio, pochłoniętym przez znamiona przestępstwa objętego głównym zamiarem, czyli wytworzenia siarczanu amfetaminy,
2. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stanowiący bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., polegającą na utrzymaniu przez Sąd Apelacyjny w mocy wyroku Sądu Okręgowego w W. w zakresie czynu z pkt LVII pkt 1 aktu oskarżenia (pkt XLVI tiret 1 wyroku Sądu Okręgowego), podczas gdy Sąd Apelacyjny, niezależnie od granic zaskarżenia, zobowiązany był wyrok Sądu I instancji w tym zakresie uchylić i umorzyć postępowanie, albowiem oskarżony Z. G. został już uprzednio skazany przez Sąd Okręgowy w S. II Wydział Karny wyrokiem z dnia 6 grudnia 2005 roku (sygn. II K (...)) za czyn z art. 53 ust. 3 w zb. z art. 61 upn w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od czerwca 2004 r. do 23 września 2004 r., polegający na wytworzeniu wspólnie i w porozumieniu m.in. A. N. w ramach ustalonego podziału ról w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew

przepisom ustawy, znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 8,4 kg siarczanu amfetaminy, zaś w kontekście opisu (ustaleń faktycznych dotyczących) czynu z pkt LVII pkt 1 aktu oskarżenia nie budzi wątpliwości, iż działanie Z. G. polegające na nabyciu BMK, wytworzeniu siarczanu amfetaminy, a następnie zbyciu jej M. W. objęte było jednym zamiarem, a zatem wytworzenie tego środka nie tylko „pochłania” posiadanie prekursora BMK, ale także zbycie amfetaminy wytworzonej z niego, które to zachowanie jest czynem współukaranym następczo,

3. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na jego treść, polegającą na utrzymaniu w mocy przez Sąd Apelacyjny wyroku Sądu Okręgowego w zakresie, o którym mowa w pkt 2 powyżej, pomimo iż wyrok ten był rażąco niesprawiedliwy ze względu na uznanie winy Z. G. i jego skazanie za czyn z pkt LVII pkt 1 aktu oskarżenia, w sytuacji gdy czyn ten stanowił czyn współukarany następczo w stosunku do czynu z art. 53 ust. 3 u.p.n., za który został on już skazany, co w konsekwencji prowadziło do ukarania tego oskarżonego drugi raz za ten sam czyn.

Stawiając powyższe zarzuty, obrońca wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) (pkt 24) w części tj., w zakresie pkt XLVII, pkt XLVI tiret 1, pkt XLVIII i XLIX Sądu Okręgowego, i:
  1. umorzenie postępowania w zakresie czynu z pkt LIX aktu oskarżenia (pkt XLVII wyroku Sądu Okręgowego), umorzenie postępowania w zakresie czynu z pkt LVII pkt 1 aktu oskarżenia (pkt XLVI tiret 1 wyroku Sądu Okręgowego) i obniżenie kary za czyn z pkt XLVI tiret 2 i 3 wyroku Sądu Okręgowego do 2 lat pozbawienia wolności i grzywny do wysokości 75 stawek dziennych po 40 zł każda z nich, uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w pkt XLVIII o karze łącznej oraz w pkt XLIX o przepadku równowartości korzyści majątkowej, względnie

2. przekazanie sprawy temu Sądowi w całości do ponownego rozpoznania.

Prokurator Regionalny w W. w pisemnych odpowiedziach na te kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy odnotować, że w przedmiotowej sprawie kasacje wywiedli również obrońcy oskarżonych K. D., K. M. oraz M. W., jednakże wnioski o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z 20 maja 2022 r., oddalającego kasacje jako oczywiście bezzasadne, wnieśli jedynie skazany R. L. oraz obrońca Z. G.. Niniejsze uzasadnienie odnosi się zatem wyłącznie do kasacji tych skazanych.

Obie kasacje są oczywiście bezzasadne.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja obrońcy Z. G., w której podniesiono zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., spełnia zatem wprawdzie formalne wymogi wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, ale w rzeczywistości podniesiony w niej zarzut okazał się chybiony.

Przypomnieć należy, że zakaz prowadzenia postępowania wynikający z powagi rzeczy osądzonej (*res iudicata*) zachodzi wówczas, gdy uprzednio zakończone zostało prawomocnie postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby, nowe zaś postępowanie pokrywa się lub jest częścią z przedmiotem postępowania w sprawie już zakończonej. O tym samym czynie można zaś mówić jedynie wówczas, gdy chodzi to samo zdarzenie faktyczne; w obu postępowaniach zachodzi zatem tożsamość podmiotu i przedmiotu przestępstwa, przedmiotu

czynności wykonawczej, a także miejsca, czasu i okoliczności jego popełnienia. Ustalenie na podstawie wymienionych kryteriów tożsamości obu czynów eliminuje skazanie sprawcy w sytuacji, kiedy wcześniej co do tego samego zachowania sprawa została co do niego rozstrzygnięta.

Porównanie treści wydanego wobec Z. G. wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 grudnia 2005 r., sygn. akt II K (...) i zawartych w nim skazań (k. 170) z treścią czynów przypisanych temu skazanemu w niniejszym postępowaniu prowadzi do wniosku, że twierdzenia obrońcy tego skazanego o wystąpieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w postaci powagi rzeczy osądzonej są chybione.

W porównywanym orzeczeniu Sądu Okręgowego w S. o sygn. akt II K (...), Z. G. wraz z A. N. zostali skazani za czyn z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., który został przez nich popełniony w okresie od daty bliżej nieustalonej w miesiącu czerwcu 2004 r. do 23 września 2004 r., i polegał na wytworzeniu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach ustalonego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 8,4 kg, nabywając i przechowując niezbędne do tej produkcji prekursory.

W wyroku Sąd Okręgowy w W., wydanym w przedmiotowej sprawie o sygn. akt XVIII K (...), Z. G. został uznany winnym, m. in. tego, że w 2004 r., przed dniem 23 września 2004 r. wielokrotnie, w krótkich odstępach czasowych zbywał M. W. w celu dalszej dystrybucji substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilościach od 1-6 kg przy jednorazowej transakcji i nie mniej niż 20 kg łącznie, tj. popełniania przestępstwa z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt XLVI tiret 1). Sąd uznał również, że w tym samym okresie Z. G. nabył od M. W. i J. D. prekursor służący do produkcji amfetaminy w postaci benzyloetyloketonu (BMK) rozcieńczony w proporcji 10 litrów BMK do 1 litra spirytusu i w ilościach po 22 lub 33 litry podczas jednorazowej

transakcji i nie mniejszej niż 150 litrów łącznie, tj. że dopuścił się przestępstwa z art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. (pkt XLVII).

Z powyższego wynika zatem, że czyny przypisane skazanemu Z. G. w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy w W. obejmują znacznie szerszy okres niż przypisany mu w wyroku Sądu Okręgowego w S.. Sąd Okręgowy w W. miał nadto w polu widzenia okoliczność uprzedniego skazania wymienionego za przestępstwo wytwarzania w okresie od czerwca 2004 r do dnia 23 września 2004 r. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy jak również fakt, że oskarżony wraz z A. N. mieli własną wytwórnię amfetaminy (s. 45 uzasadnienia). Czyniąc zatem ustalenia faktyczne w tej sprawie, Sąd I instancji, przyjął wyłącznie, że Z. G. w 2004 r. (od stycznia 2004 r.) przed dniem 23 września 2004 r., nabywał prekursor do produkcji amfetaminy w postaci benzyloetyloketonu (BMK) oraz zbył M. W. w celu dalszej dystrybucji substancję psychotropową w postaci amfetaminy. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił natomiast na przyjęcie, że przekazany Z. G. substrat (BMK) został następnie przez niego wykorzystany do produkcji amfetaminy, ani także na ustalenie, że zbyta M. W. amfetamina została wyprodukowana przez Z. G.. Brak powyższych ustaleń powodował nie tylko możliwość przypisania skazanemu czynu o łagodniejszym zagrożeniu, ale przede wszystkim udaremniał wszelkie spekulacje na temat wystąpienia w tej sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci powagi rzeczy osadzonej.

Jak słusznie zauważył w odpowiedzi na kasację prokurator, zarzut kasacji w zakresie nieprawidłowego ustalenia relacji czynu głównego i czynów współukaranych, w części obejmującej okres od czerwca 2004 r do dnia 23 września 2004 r. mógłby być zasadny tylko wówczas, gdyby powyższe wnioski o nabyciu BMK, wytworzeniu z niego siarczanu amfetaminy a następnie sprzedaży M. W., wynikały z zebranego w tej sprawie materiału dowodowego lub gdyby faktycznie Sąd tej treści ustalenia poczynił. Jeśliby przecież przyjąć za skarżącym domniemanie, że Z. G. wytwarzał amfetaminę z płynu BMK otrzymanego od M. W.,

to konsekwentnie należałoby również przyjąć, że skazany ten po pierwsze działał już od początku 2004 r., po drugie ze 150 litów BMK wytworzył co najmniej kilkadziesiąt kilogramów siarczanu amfetaminy, co zasadniczo zmieniałoby ocenę prawno-karną na jego niekorzyść. Podkreślenia wymaga jednocześnie fakt, że przyjęcie konstrukcji czynów współukaranych ma zawsze aspekt celowościowy i jest wynikiem przekonania sądu orzekającego, że skazanie za określony czyn jest zabiegiem zbędnym z punktu widzenia realizacji celów oddziaływania na sprawcę, właśnie ze względu na fakt, że wcześniejsze skazanie za czyn, choć inny niż będący przedmiotem osądu, ale pozostający w nim w ścisłym związku, jest wystarczającą reakcją na przestępczą działalność tej osoby. W realiach niniejszej sprawy sądy orzekające słusznie do takich konkluzji nie doszły. Przeczyłaby jej już ocena społecznej szkodliwości rozważanych zachowań, pomijając w ogóle aspekt dowodowy i w jego następstwie faktyczny.

Kasacja obrońcy R. L. okazała się również bezzasadna. Sąd II instancji nie dopuścił się naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Przeciwnie, analiza pisemnych motywów orzeczenia prowadzi do wniosku, że przeprowadzona kontrola instancyjna spełniła wszelkie kryteria sumienności, a w uzasadnieniu wyjaśniono najważniejsze powody nieuwzględnienia poszczególnych zarzutów apelacyjnych. To, że autorka kasacji w swoim subiektywnym przekonaniu nie podziela decyzji i argumentacji Sądu odwoławczego, nie może być skuteczną podstawą zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Konstatacja ta jest tym bardziej odpowiednia w kontekście faktu, że Sąd Apelacyjny sferą kontroli odwoławczej poddał zarówno kwestionowane w apelacji zeznania świadka koronnego M. W. jak również dowód z opinii biegłej A. D.. Jak akcentował Sąd odwoławczy, zeznania tego świadka, przyczyniły się do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności związanych z produkcją i handlem narkotykami, dlatego też depozycje te podlegały wieloaspektowej weryfikacji. M. W. był wielokrotnie i na różnych etapach postępowania przesłuchiwany, jego relacje podlegały sprawdzeniu nie tylko przez organy postępowania, ale również przez strony (s. 92- 97). Świadek był

konfrontowany, w tym także z oskarżonym R. L., ps. K., co do którego przedstawił szczegółowe informacje związane z wytrącaniem amfetaminy w mieszkaniu przy ul. S.. Z jego relacji wynika, że praktycznie całą pracę z tym związaną wykonał właśnie R. L., który był do tego także odpowiednio przygotowany. Skazani wyposażeni byli w aminę oraz całą aparaturę potrzebną co przedsiębranego celu. Świadek przekazał wiele innych jeszcze szczegółów dotyczących przebiegu i okoliczności tego zdarzenia, natomiast w sprawie nie ujawniono dowodów mogących te relacje skutecznie podważyć. Zwłaszcza, że M. W. był obecny przy całym procesie wytrącania amfetaminy i konsekwentnie wskazywał, że najpierw pozyskano 14 kg tego środka następnie jeszcze kolejne 12 kg. Z badań chemicznych wynikało natomiast, że w mieszkaniu wyizolowano obecność kokainy i heroiny, co potwierdza zeznania świadka koronnego, że było ono traktowane jako magazyn i jak potwierdził jego właściciel wynajmowane różnym osobom, nie może budzić wątpliwości, że również w celach produkcji narkotyków. Zeznania świadka koronnego o tym, że także w tym celu wykorzystali to mieszkanie R. L. i J. D. polegały zatem na prawdzie. Brak śladów bytności tych skazanych w mieszkaniu wynikał tymczasem z upływu czasu a także z tego, że lokal ten było każdorazowo gruntownie wietrzony i sprzątnięty. Nie było także wątpliwości, że R. L. doskonale znał procesy chemiczne pozyskiwania amfetaminy, co wynikało również z wyroku wydanego wobec niego w sprawie o sygn. akt II K (...), którym został skazany za produkcję siarczanu amfetaminy. Nadto, w mieszkaniu skazanego ujawniono susz roślinny z zawartością syntetycznych kannabinoidów, co pośrednio przecież dowodzi, że wymieniony parał się tego rodzaju procesami chemicznymi.

Przydatność procesowa opinia biegłej A. D. słusznie nie budziła wątpliwości Sądu II instancji, który uznał ją za jasną, spójną i udzielającą odpowiedzi na wszystkie newralgiczne pytania. Wspomniana biegła w sposób przekonujący wyjaśniała przede wszystkim z jakich powodów nie było możliwe ujawnienie śladów wytrącania amfetaminy po upływie 5-6 lat od końcowego etapu jej pozyskiwania, zaś woń takich procesów w sytuacji użycia wiatraków, wentylatorów, otwartego

okna nie musiała wywoływać zainteresowania innych mieszkańców budynku, zwłaszcza że proces wytrącenia amfetaminy nie wymagał dużego czasu – do pozyskania wskazanych w zarzucie ilości narkotyku wystarczyła zaledwie godzina.

Sąd Apelacyjny podzielił zatem w pełnym zakresie ocenę wskazanych dowodów i powzięte na tej podstawie ustalenia Sądu Okręgowego, co do tego, że R. L. popełnił przypisany mu czyn. Wyjaśnienia skazanego zaprzeczające takiemu stanowi rzeczy nie mogły być uznane za wiarygodne, gdyż nie zostały potwierdzone racjonalnym argumentami i tym samym pozostawały oderwane od materiału dowodowego tej sprawy.

Powyższe dowodzi, że przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola orzeczenia Sądu I instancji była wszechstronna, w jej toku rozważono skrupulatnie wszystkie zarzuty sformułowane w apelacji zaś uzasadnienie spełniło wszelkie wymogi z art. 457 § 3 k.p.k. Zarzuty sformułowane w kasacji zwłaszcza, te z pkt.1 i 2, wskazują natomiast, że w związku z ich sformułowaniem autorka zmierzała do ponownej, tym razem przed Sądem Najwyższym, niejako „trzeciointancyjnej” kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Tymczasem takie obejście reguł wniesienia kasacji było już wielokrotnie polem krytyki w licznych orzecznictwie Sądu Najwyższego ze względu na to, że kasację wnosi się od wyroku sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.) i pod jego wyłącznym adresem powinny zostać sformułowane zarzuty naruszenia określonych norm prawnych.

Sąd Apelacyjny nie mógł natomiast naruszyć wskazanych przez skarżącą przepisów prawa procesowego, gdyż nie prowadził własnego postępowania dowodowego i nie czynił tym samym własnych, nowych ustaleń faktycznych w tej sprawie. Tym bardziej nie uchybił również normie z art. 201 k.p.k. Przede wszystkim podkreślić należy, że dowód z opinii biegłego ma być jasny i przekonujący dla Sądu, który dokona ostatecznej oceny jego wartościowości, a nie dla strony. Niespełnienie przez opinię wyłącznie oczekiwań obrońcy, nie może być wystarczającą przesłanką żądania dopuszczenia kolejnej opinii.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia kasacji wniesionych w imieniu obu skazanych orzeczono jak w pkt I postanowienia, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 633 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.